

kiej chwili historycznej.

On nie stracił nigdy wiary w zwycięstwo sprawy Polskiej. I my tej wiary stracić nie możemy.

Więzienie, Sybir, tułaczka, martyrologia legionowa, a wreszcie twierdza Magdeburg - nie ugięły Go i nie złamały. Wielki duchem i Wiarą, przetrwał najcięższe chwile i gdy wybiła dla Polski Godzina Dziejów, stanął do dalszej walki o utrwalenie i ugruntowanie zdobytej wysiłkiem krwi i żelaza niepodległości.

Stanął i nie spoczął na "laurach zwycięstwa". Przystąpił niezwłocznie do zjednoczenia i zcementowania rozdartej zaboraniami Polski i pogodzenia skłóconego sporami wewnętrznymi społeczeństwa.

A gdy stwierdził, że dawne narodowe przywary biorą górę nad zdrowym, narodowym instynktem, że gotowe są one doprowadzić znów Państwo Polskie do upadku - nie zawahał się użyć siły, aby stłumić egoizm i sobiepaństwo i dać Polsce silne fundamenty ustrojowe i społeczne, gwarantujące zwycięstwo prawa nad prywatą.

Takim był PIŁSUDSKI. Twardy i nieugięty. Bezkompromisowy. Umysł wyprzedzający współczesne pokolenie o dziesiątki lat. Wielki Polak, Wielki Człowiek, Mąż stanu.

Cześć jego pamięci!

1867 - 1935

Życie i czyny Józefa Piłsudskiego stanowią prostą drogę walki, po której kroczył od najwcześniejszej swej młodości, aż do ostatnich godzin swego żywota, do osiągnięcia wolności Polski i utrwalenia jej bytu.

Urodzony w pierwszych latach po upadku powstania styczniowego, w dniu 5 grudnia 1867 w Żuławie pod Wilnem, wychowywał się i wżrósł w atmosferze ówczesnych nastrojów społecznych.

Opinia społeczeństwa polskiego była podzielona w owym czasie na dwa obozy. Liczniejsi, przeciwnicy dalszej walki zbrojnej, propagowali pogodzenie się z wytworzonym stanem rzeczy, przez "uznanie" niejako narzuconej niewoli i oddanie się wyłącznie pracom dla ekonomicznego podźwignięcia Kraju. Mniej liczni, podejmowali hasło dalszej nieprzejednanej walki, aż do ostatecznego osiągnięcia pełnej niepodległości.

Józef Piłsudski wychowany w domu rodzicielskim w atmosferze gorącego patriotyzmu i ofiarnej służby Polsce, w głębokiej nienawiści do wszystkich carskich urządzeń i narzuconej przemocy moskiewskiej, już w latach gimnazjalnych przystępuje do ruchu konspiracyjnego w szeregach "Spójni" wileńskiej, a w roku 1884 zostaje członkiem budzącego się wówczas ruchu socjalistycznego.

W 1887 roku dwudziestoletni "Ziuk" zostaje aresztowany przez żandarmerię rosyjską i zesłany do wschodniej Syberii.

Na zesłaniu tym nawiązuje żywy kontakt z przedstawicielami rewolucjonistów rosyjskich i utrwała swój pogląd na organizo-

wanie polskiej walki czynnej.

Po powrocie z zesłania przedostaje się do Krakowa i podejmuje wybitny współdziałanie w pracach PPS jako organizator i publicysta. Zdaje sobie jasno sprawę, że należy przekonać Naród Polski o konieczności podjęcia walki i walkę tę zorganizować. Jego artykuły i publikacje na łamach "Promienia", "Życia", "Biuletynu", "Naprzodu", "Niepodległości", "Robotnika", "Przedświtu" i wielu innych pism, zdobywają sobie wielkie uznanie. Początkowo bezimiennie w szeregach socjalistycznych, a następnie w szerokich masach społeczeństwa, przeważnie w szeregach robotniczych.

Naród Polski poczyna budzić się z letargu, poczyna zrzucać z siebie przygnębienie wywołane klęską powstaniową i hasłami ugodowców.

Organizacja akcji bojowej PPS postępuje szybko naprzód. Józef Piłsudski jest jej propagatorem, twórcą, organizatorem i kierownikiem. Jest również jej emisariuszem w celu wzbudzenia zainteresowania dla tej walki w szeregach innych narodów i państw.

Już w roku 1904 Józef Piłsudski zdołał przekonać kierownictwo Polskiej Partii Socjalistycznej, że ówczesna polska akcja bojowa jest władna podjąć walkę przeciwko Rosji. W tym celu nawiązał uprzednio porozumienia z ruchem rewolucyjnym Finlandii, Litwy, Łotwy, Gruzji, Ormian, Białorusinów, Rusinów i wielu innych ludów Rosji. Zdaje sobie wyraźnie sprawę, że kolos Rosyjski uwikłany w ciężką wojnę z Japonią, może być powalony przez wywołanie rewolucji wewnętrznej. W tym celu odbywa podróże do Japonii, dla nakłonienia tamtejszego rządu do współpracy z rewolucją.

Interwencja w Tokio nie odniosła zamierzonych osiągnięć - w dalszej mierze z powodu kontrinterwencji przedstawicieli polskich ugodowców, a rozpoczęta rewolucja, bez poparcia zewnątrz, nie spełniła swego zadania. Znaczenie natomiast tej rewolucji i jej wpływ na zorganizowanie dalszej walki, był ogromny. Ruch rewolucyjny w Polsce i na obszarach panowania carskiej Rosji szybko się poszerzał i został ujęty w jednolity, wielki plan walki.

Gdy akcja bojowa PPS zostaje postawiona na mocnych podstawach organizacyjnych oraz nabiera dużego znaczenia w społeczeństwie polskim, szczególnie w szeregach robotniczych, Józef Piłsudski przystępuje do zorganizowania kadr wojska polskiego.

Jego genialny umysł polityczny przewidywał już na szereg lat przed wybuchem pierwszej wojny światowej, że zbrojny konflikt pomiędzy ówczesnymi potęgami Europy, jest nieunikniony. Moment ten uważał za niezwykle dogodny dla wywalczenia Niepodległości Polski. Związek Strzelecki staje się kadrą szkoleniową Józefa Piłsudskiego, a Związek Walki Czynnej, Drużyna Strzeleckie, Bartoszwowe i Sokole, w Królestwie zaś Polska Organizacja Wojskowa, kadrami werbunkowymi.

W celu związania swej akcji wojskowej z ogólną akcją polityczną Narodu Polskiego, oraz w celu położenia kresu szkodliwej propagandzie w Kraju i za granicą, jaką uprawiali polscy oportuniści i ugodowcy, zostaje utworzona w listopadzie 1912 roku Tymczasowa Komisja Skonfederowanych Stronnictw Niepodległościowych. W skład tej komisji wchodzi prawie wszystkie ówczesne stronnictwa polityczne, oprócz grup ugodowców. I tak

z Królestwa Polskiego: Polska Partia Socjalistyczna, Narodowy Związek Robotniczy, Organizacja Niepodległościowa Ludowców, Organizacja Niepodległościowa Inteligencji. Z Galicji: Polska Partia Socjal-Demokratyczna, Polskie Stronnictwo Ludowe, Stronnictwo Postępowe i Niezależni Ludowcy oraz Komitet Obrony Narodowej z U.S.A. i Polska Komisja Wojskowa z Parany.

Wybuch wojny światowej w 1914 roku zastaje Józefa Piłsudskiego całkowicie gotowym do rozpoczęcia normalnej walki militarnej o Niepodległość Polski. 6-go sierpnia 1914, oddziały pierwszej kadrowej usuwają zbrojnie słupy graniczne, oddziały - lające od przeszło 100 lat Małopolskę od Królestwa.

Zołnierz Legionowy walczy o wolność Polski pod sztandarami Orła Białego. Zaciętą walką porywa Naród Polski, zdumiewa świat.

A gdy chytra polityka Austrii i Niemiec dostrzega istotne cele Józefa Piłsudskiego i wysuwa żądanie podporządkowania się dowództwu swoich armii, Piłsudski odmawia. Rzuca im prosto w twarz oświadczenie, że legionista-żołnierz Polski nie stanie po żadnej stronie ówczesnej koalicji wojennej. Walczy samodzielnie, aż do pełnego osiągnięcia wolności Polski.

Nie załamuje Józefa Piłsudskiego nakaz austriacko-niemiecki rozwiązania Legionów. Przed swoim aresztowaniem i zamknięciem w twierdzy magdeburskiej, wydaje pamiętny rozkaz do wszystkich legionistów, aby weszli ponownie w szeregi konspiracji zbrojnej P.O.W. oraz wzywa społeczeństwo do współdziałania w tej akcji.

Koniec wojny zastaje szeregi P.O.W. znów całkowicie przygotowane do samodzielnej akcji zbrojnej. Żołnierz P.O.W. usuwa szybko oddziały armii niemieckiej i austriackiej z terenów Polski, a Niepodległość Państwa Polskiego staje się faktem dokonany.

POLSKA po 126 latach niewoli staje się państwem suwerennym pod kierownictwem Józefa Piłsudskiego jako Naczelnego Wodza Armii Polskiej i Naczelnika Państwa.

Nowa agresja bolszewicka przeciwko Polsce w 1918 roku, w celu złamania młodej, ale dynamicznej siły Żołnierza Polskiego, nie zastaje Piłsudskiego nieprzygotowanym. Nakazuje On podjęcie tej walki, gdyż zdaje sobie sprawę, że ówczesna Europa zmęczona długotrwałą wojną, nie jest w stanie pomóc młodymu Państwu Polskiemu, ani nawet bronić swych własnych wolności.

Po dwuletnim, bohaterskim zmaganiu się z hordami bolszewickimi, w czasie kiedy ówczesni alianci Polski z Anglią i Francją na czele nakłaniali Józefa Piłsudskiego do przyjęcia fałszywego i tymczasowego dyktatu bolszewickiej Moskwy i oddania jej ziem po Bug, Józef Piłsudski odpowiedział znów:

- NIE!

15 sierpnia 1920 roku kładzie kres potężne bolszewickiej na przedpolach Warszawy. Państwo Polskie utrwala swój byt niepodległy. Nie z przypadku, lecz na drodze konsekwentnej,

długotrwałej i ofiarnej walki tej części Narodu, która uznała słuszne założenia Józefa Piłsudskiego i poszła za Nim w wytrwały bój. Polska odzyskała i ugruntowała swą Niepodległość bez obcej pomocy, a nawet wbrew "przyjaznym" dorodom i dyktatom naszych ówczesnych aliantów.

+ + +

Józef Piłsudski nie spoczął na laurach, wyniesiony na najwyższe stanowiska Państwa Polskiego i uznany przez Naród za Twórcę Niepodległości i Bohatera Narodowego.

Dla Niego było to jedynie spełnieniem pierwszego etapu Jego dążeń do Niepodległości Polski. Bezzwłocznie więc rozpoczął prace konieczne dla utrwalenia niepodległego bytu Narodu i Państwa, dla pogodzenia skłóconego i zróżnicowanego narodu w czasach długotrwałej niewoli i podźwignięcia Państwa z upadku gospodarczego.

W pracach tych nie zrażają Go wielkie trudności techniczne. Nie zraża Go zaprzęstwo pewnej części społeczeństwa, które przekonane nareszcie o słuszności dążeń i walki Józefa Piłsudskiego, nie mogąc negować samego faktu odzyskania Niepodległości, stara się skalować Jego Imię i rzucać kłody pod nogi w Jego dalszych pracach.

Na krótko usuwa się w cień osobistego życia, lecz gdy partyjniactwo i prywata zaczynają zagrażać utrwaleniu niepodległego bytu, nie waha się użyć nawet siły, ażeby temu szkodnictwu kres położyć. Ujmuje następnie ster rządu w swoje ręce i ostatnie 9 lat swego życia poświęca - tak jak poprzednio walce w konspiracji, czy na szanłach - tak obecnie przy sterze Nawy Państwowej.

On, Żołnierz Niezłomny, Zwycięzca i Bohater w bojach, zmarł przy sterze polskiej nawy państwowej, jako Wielki Budowniczy Polski Niepodległej.

WYDZIAŁ WYKONAWCZY
LIGI NIEPODLEGŁOŚCI POLSKI
w NIEMCZECH.